

ANTI-EMPERYALİST OLMAK YETMEZ, GERİCİ OLMAYACAKSIN

1 Eylül 2021

Yıldırım Koç

Taliban'ı destekleyenler, bu gerici güruhu desteklemenin gerekçesi olarak, onların anti-emperyalist olduğunu ve bilimsel sosyalizmi savunanların da tüm anti-emperyalist hareketleri destekleme gibi bir yükümlülüğünün olduğunu ileri sürüyorlar.

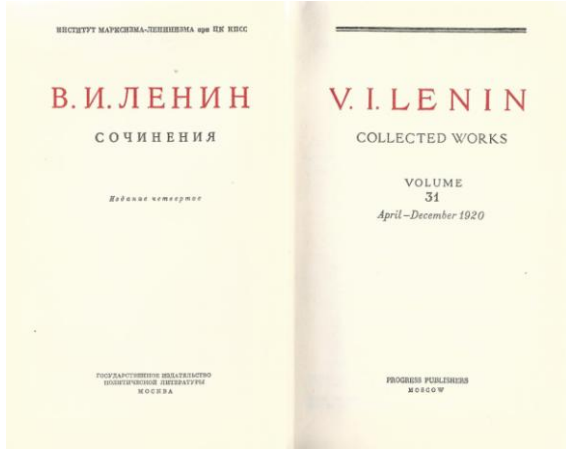
Doğru konuşmuyorlar.

Bilimsel sosyalizmin önderlerinden Lenin'in 1916 yılında yazdığı bir kitaptan bir alıntıyı kısa bir süre önce "Emperyalizme Karşı Olan Her Hareket Desteklenir mi?" yazımda vermiştim. Bu yazıda alıntı yaptığım metnin Rus Devrimi öncesinde yazıldığını ve bu nedenle de bu değerlendirmenin tartışılabilir olduğunu ileri süren bir kişi oldu.

Bu yazımda Lenin'den yeni iki alıntı veriyorum. Bunlar, Devrim sonrası döneme ilişkin. 1920 yılından.

1917 yılı Kasım ayı başında gerçekleşen Rus Devrimi sonrasında, 1919 yılının Mart ayı başlarında Komünist Enternasyonal (Komintern, 3. Enternasyonal) kuruldu. Komintern'in İkinci Kongresi de 1920 yılı Temmuz-Ağustos aylarında toplandı.

Komintern'in ikinci kongresinin en önemli konularından biri, sömürge ve yarı-sömürgelerdeki mücadele konusunda takınılacak tavrıdır.

Lenin bu kongrede tartışılması için bazı tezler hazırladı. Bu tezlerde, çok açık bir biçimde, desteğin koşullarını belirtti. Şunları yazdı (Çevirinin doğruluğunu kontrol etmek isteyenler için, alıntıların Moskova'da basılan Toplu Eserler'deki İngilizcelerini de veriyorum. Toplu Eserler'in ilgili sayfaları da yazının ekinde.):

"Feodal veya pederşahi ve pederşahi-köylü ilişkilerinin hakim olduğu daha geri devletler ve milletlerle ilgili olarak, (aşağıdaki noktaların, YK) akılda tutulması özellikle önemlidir:

"Birincisi, tüm Komünist partileri bu ülkelerdeki burjuva-demokratik kurtuluş hareketlerine yardımcı olmalıdır; ve en etkin yardımı sağlama görevi,

öncelikli olarak geri milletin sömürge olarak veya mali açıdan bağımlı olduğu ülkelerin işçilerine düşmektedir.

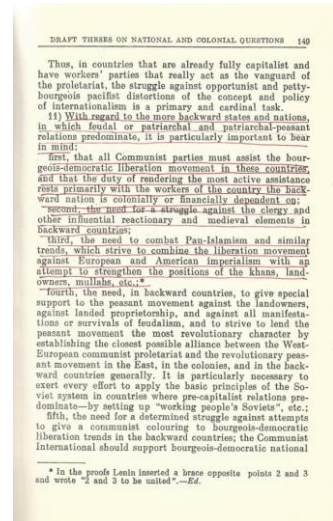
"İkincisi, geri ülkelerde ruhban sınıfına ve diğer etkili gerici ve ortaçağ unsurlarına karşı mücadele ihtiyacıdır;

"Üçüncüsü, Avrupa ve Amerikan emperyalizmine karşı kurtuluş mücadelesini, hanların, toprak sahiplerinin, mollaların, vb. durumlarını güçlendirme çabasıyla birleştirmeye çabalayan Pan-İslamizm (Müslümanların birliği, YK) ve benzeri eğilimlerle savaşma ihtiyacıdır."

(Lenin, "Draft Theses on National and Colonial Questions," **Collected Works**, Vol.31, Moskova, 1977, s.149)

"With regard to the more backward states and nations, in which feudal or patriarchal and patriarchal-peasant relations predominate, it is particularly important to bear in mind:

"First, that all Communist parties must assist the bourgeois-democratic liberation movement in these countries, and that the duty of rendering the most active assistance rests primarily with the workers of the country the backward nation is colonially or financially

dependent on;

“Second, the need for a struggle against the clergy and other influential reactionary and medieval elements in backward countries;

“Third, the need to combat Pan-Islamism and similar trends, which strive to combine the liberation movement against European and American imperialism with an attempt to strengthen the positions of the khans, landowners, mullahs, etc.”

Lenin’in tezleri Komünist Enternasyonal Kongresi’nde 26 Temmuz 1920 günü tartışıldı. Lenin, bu tartışmalar sırasında yaptığı konuşmada, komünistlerin destek koşullarını şöyle yineledi:

“Bizler, Komünistler olarak, sömürgelerdeki burjuva-kurtuluş hareketlerini bunlar yalnızca gerçekten devrimci olduklarında ve bunların temsilcilerinin köylülüğü ve sömürülen kitleleri devrimci bir ruhla eğitme ve örgütleme çalışmalarımızı engellemedikleri takdirde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz. Eğer bu koşullar yoksa, bu ülkelerdeki Komünistler reformist burjuvaziyle savaşmalıdır.” (Lenin, “Report of the Commission on National and the Colonial Questions, July 26,” **Collected Works**, Vol.31, s.242)

“We, as Communists, should and will support bourgeois-liberation movements in the colonies only when they are genuinely revolutionary, and when their exponents do not hinder our work of educating and organising in a revolutionary spirit the peasantry and the masses of the exploited. If these conditions do not exist, the Communists in these countries must combat the reformist bourgeoisie.”

Bilimsel sosyalizmi benimseyen bir kişi veya örgüt, bu alanda en önemli kişilerden biri olan Lenin’in bu konudaki koşullarını dikkate almadan tahrifata yönelirse, Lenin’in her türlü anti-emperyalist hareketi desteklemekten yana olduğunu söylerse, siyasi ahlakın epeyce dışına düşmüş demektir.

Taliban, Amerikan emperyalistlerine karşı tavır almış, Amerikalıların Afganistan’ı terk etmesinde rol oynamıştır. Ancak Taliban gericidir, insanlığın evrensel değerlerine düşmandır, bir dönem Sovyetler Birliği’ne karşı emperyalistlerin işbirlikçiliğini yapmıştır. Yarın da başka güçlerin işbirlikçiliğini yapmayacağını hiçbir garantisi yoktur. Bu gerici düşmanı dostumuz gibi göstermeye çalışanlar ve bu barbarlara destek çağrısı yapanlar tarihsel bir hata daha yapmakta ve kendi ayaklarına kurşun sıkmaktadır.

242 V. I. LENIN

giving it effective support. However, the objections have been raised that, if we speak of the bourgeois-democratic movement, we shall be obliterating all distinctions between the reformist and the revolutionary movements. Yet that distinction has been very clearly revealed of late in the backward and colonial countries, since the imperialist bourgeoisie is doing everything in its power to implant a reformist movement among the oppressed nations too. There has been a certain rapprochement between the bourgeoisie of the exploiting countries and that of the colonies, so that very often—perhaps even in most cases—the bourgeoisie of the oppressed countries, while it does support the national movement, is in full accord with the imperialist bourgeoisie, i.e., joins forces with it against all revolutionary movements and revolutionary classes. This was irrefutably proved in the commission, and we decided that the only correct attitude was to take this distinction into account and, in nearly all cases, substitute the term “national-revolutionary” for the term “bourgeois-democratic”. The significance of this change is that we, as Communists, should and will support bourgeois-liberation movements in the colonies only when they are genuinely revolutionary, and when their exponents do not hinder our work of educating and organising in a revolutionary spirit the peasantry and the masses of the exploited. If these conditions do not exist, the Communists in these countries must combat the reformist bourgeoisie, to whom the heroes of the Second International also belong. Reformist parties already exist in the colonial countries, and in some cases their spokesmen call themselves Social-Democrats and socialists. The distinction I have referred to has been made in all the theses with the result, I think, that our view is now formulated much more precisely.

Next, I would like to make a remark on the subject of peasants’ Soviets. The Russian Communists’ practical activities in the former tsarist colonies, in such backward countries as Turkestan, etc., have confronted us with the question of how to apply the communist tactics and policy in pre-capitalist conditions. The preponderance of pre-capitalist relationships is still the main determining feature in these countries, so that there can be no question